

obžalovaného jako těžkého příkoří. Obhájce obžalovaného okresnímu soudu vytýká i nesprávné hodnocení dalších provedených důkazů. Za nepodložený označuje závěr soudu I. stupně, že obžalovaný poškozenou sledoval pomocí aplikace v telefonu. Konstatuje, že obžalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že ani neví, o jakou aplikaci by se mělo jednat a jak měl jejím prostřednictvím poškozenou sledovat. Soud I. stupně se v tomto směru dle obhájce spokojil pouze s tvrzením poškozené, aniž by byl ve prospěch jejího tvrzení proveden jakýkoli faktický důkaz. Obhájce obžalovaného rozporuje i způsob hodnocení výpovědi svědkyně ██████. Poukazuje na to, že tato svědkyně uvedla, že se s poškozenou společně navštěvovaly, chodily ven, přičemž poškozená se jí měla svěřovat s tím, že je psychicky týraná, obžalovaný ji ponižuje, vytýká jí, že neuklízí a nestará se o děti. Sám obžalovaný pak před soudem I. stupně prokazoval, že právě nepořádek a nedostatečná péče o rodinu a domácnost byly elementárními důvody jeho sporů s poškozenou a i z obžalovaným předložených fotografií je zřejmé, že nepořádek v bytě byl extrémní. Obhájce cituje i tu část výpovědi svědkyně ██████ kdy tato uvedla, že poškozená měla strach z toho, že se s obžalovaným pohádají. Poškozená tedy neměla strach z osoby obžalovaného, z fyzického útoku nebo z nějakého trestu, ale obávala se hádky, a navíc připustila, že se s obžalovaným fackují navzájem. Soud I. stupně tak dle obhájce nesprávně vyhodnotil i tento důkaz, neboť je zřejmé, že hádky a fyzické násilí nebyly doménou obžalovaného, ale jednalo se o běžnou součást jejich soužití. **K bodu 2)** napadeného rozsudku, tedy k přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, obhájce uvádí, že i ohledně něho okresní soud dospěl na základě provedeného dokazování k nesprávnému závěru, učiněnému navíc v rozporu s odbornou literaturou i zavedenou praxí. Připomíná, že trestní soud při rozhodování o vině posuzuje samostatně rozsah vyživovací povinnosti pachatele a může tedy vycházet z jiného jejího rozsahu, než jaký byl určen pravomocným občanskoprávním rozhodnutím. Namítá, že soud I. stupně se spokojil s naplněním formální stránky přečinu zanedbání povinné výživy, aniž by se zabýval stránkou materiální. Přitom nezletilé děti žádnou nouzí netrpěly, obžalovaný s poškozenou od dubna do října 2022 vedl společnou domácnost, podílel se na jejich výživě nákupem potravin a současně saturoval i jejich sociální potřeby hrazením výletů, návštěv ZOO, bazénů apod. Vzhledem k tomu, že se tehdy jednalo o několikaměsíční soužití obžalovaného a poškozené, nelze zmíněné plnění ze strany obžalovaného považovat za pouhé dárky nebo plnění příležitostné. Obhájce obžalovaného se neztotožňuje ani se závěrem soudu I. stupně, že obžalovaný se měl přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku dopouštět v době od 1. 12. 2021 do 11. 12. 2022, vyjma období, kdy s poškozenou společně žili a hradili potřeby rodiny. Zdůrazňuje, že od 4. 9. 2022 již obžalovaný hradil výživné dle rozsudku, a to tak, že na účet poškozené zasílal platby s označením alimenty. Poukazuje též na to, že poškozená potvrdila, že na její účet byly připsány platby z 2. 9. 2022, 20. 9. 2022 a 28. 11. 2022, a že převzala výživné v hotovosti za měsíce prosinec 2022, leden 2023 a únor 2023. Obhájce dovozuje, že v případě, že obžalovaný řádně uhradil výživné za měsíce září až prosinec 2022, výrok soudu I. stupně obstát nemůže. Pokud pak soud I. stupně v odůvodnění rozsudku uvádí, že započtl obžalovaným zaplacené výživné v období září až prosinec 2022 na dlužné výživné z předchozího období, obhájce namítá, že takové právní jednání soudu nepřisluší. Pokud započtení nečinila poškozená, nemůže soud takový úkon simulovat. Z uvedených důvodů obhájce obžalovaného závěrem navrhuje, aby byl napadený rozsudek soudem II. stupně v celém rozsahu zrušen a aby bylo trestní řízení zastaveno.

4. *V průběhu veřejného zasedání*, konaného před odvolacím soudem dne 17. srpna 2023 při splnění podmínek zakotvených v § 238 trestního řádu a § 202 odst. 2 trestního řádu v nepřítomnosti obžalovaného, *obhájce obžalovaného* přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením. Nad jeho rámec k výpovědi svědkyně ██████ doplnil, že u této svědkyně nelze jednoznačně určit, zda je schopna rozlišit jednání obžalovaného vůči poškozené před jeho prvním odsouzením a po něm, uvedená svědkyně navíc nebyla srozuměna se všemi okolnostmi soužití obžalovaného s poškozenou, když ani nevěděla o obnovení jejich společné domácnosti. Za klíčové pak obhájce označil tvrzení svědkyně ██████ že se s poškozenou vídala prakticky denně, které koresponduje s výpovědí obžalovaného, že on sám přes týden nebyl doma, takže ani neměl jak

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

poškozenou kontrolovat, nebo zamezovat styku poškozené s ostatními lidmi. Závěrem obhájce obžalovaného navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a obžalovaného v obou bodech obžaloby zprostil. *Intervenující státní zástupkyně* naproti tomu uvedla, že odvolání obžalovaného za důvodné nepovažuje. Rozsudek soudu I. stupně shledala zákonným, přezkoumatelným a přesvědčivým. Zdůraznila, že okresní soud měl pro uznání viny k dispozici dostatek důkazů, které též řádně zhodnotil, proto proti jeho skutkovým a právním závěrům nelze mít výhrad. Státní zástupkyně dodala, že v odvolání je opakována argumentace, která byla uplatněna již před soudem I. stupně, jenž se s ní dostatečně vypořádal. Námitek neměla ani proti výroku o trestu. Ten označila za výchovný a mírný, za situace, kdy obžalovaný trestnou činnost, pro kterou je odsuzován, spáchal ve zkušební době podmíněného odsouzení. Závěrem proto státní zástupkyně navrhla podle § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout.

5. Krajský soud poté ve smyslu ust. § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu dospěl k následujícím závěrům.
6. Předem nutno uvést, že odvolací soud neshledal nic, co by svědčilo o porušení procesních norem. Ve věci bylo správně rozhodováno senátní formou a soudem I. stupně bylo plně respektováno právo obžalovaného, v řízení zastoupeného i svým obhájcem, na jeho obhajobu. Okresní soud ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt celkem šest hlavních líčení, v jejichž průběhu obžalovanému poskytl dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva, jakož i práva ostatních stran řízení.
7. Dokazování bylo před nalézacím soudem provedeno v *nezbytném rozsahu* tak, aby bylo možno ve věci učinit správné skutkové i právní závěry. Podstatné důkazy potřebné pro zjištění, zda se staly skutky, v nichž jsou spatřovány uvedené trestné činy, popsání v obžalobě, zda je spáchal obžalovaný, jaké jsou podstatné okolnosti jejich spáchání i jaké jsou osobní poměry obžalovaného, byly opatřeny již v přípravném řízení a posléze řádně a zákonným způsobem provedeny v hlavním líčení. Co se týče *hodnocení provedených důkazů* okresním soudem, je třeba uvést, že soud I. stupně veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak ji upravuje ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, a to podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na logickém zvážení všech okolností případu. Proti způsobu hodnocení důkazů soudem I. stupně (viz odstavce 13, 15 odůvodnění napadeného rozsudku) a na jeho základě učiněným skutkovým závěrům tak nelze mít námitek.
8. *Obžalovaný* se nicméně se způsobem hodnocení důkazů soudem I. stupně neztotožnil. K **bodu 1)** namítal, že protiprávní jednání mu nebylo bez důvodných pochybností prokázáno (když výpověď poškozené z hlavního líčení nelze mít za věrohodnou, a výpovědi svědkyň ██████████ a ██████████ nebyly soudem I. stupně hodnoceny objektivně), popř. že toto nebylo prokázáno v takovém rozsahu a závažnosti, jak specifikováno v podané obžalobě a napadeném rozsudku, a není tak namístě jej hodnotit jako trestnou činnost ve smyslu ust. § 199 trestního zákoníku.
9. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací soud k obhajobě obžalovaného dodává, že ██████████ byl před soudem projednáván pro jednání, jehož se měl dopouštět doma, v rodině, proto nalézací soud zcela správně věnoval pozornost zejména výpovědi poškozené – ██████████ a dále výpovědím osob, jež s poškozenou a obžalovaným v rozhodné době přišly do bezprostředního kontaktu – viz zejména svědci ██████████ a ██████████. Uvedené důkazy pak hodnotil, jak již bylo shora uvedeno, v souladu s ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení konkrétních okolností z jednotlivých důkazů plynoucích *jednotlivě i v jejich souhrnu*. Obžalovanému ani jeho obhájci samozřejmě nelze v žádném případě upřít právo podrobit jednotlivé důkazy a hodnotící postup nalézacího soudu kritice, uplatnit vůči němu výhrady a vyjádřit svůj vlastní pohled na věrohodnost, spolehlivost a důkazní sílu konkrétního důkazu či důkazů. Podle názoru odvolacího soudu je však odvolání obžalovaného

do určité míry (např. při citaci konkrétních částí svědeckých výpovědí) charakteristické právě tím, co vytyká nalézacímu soudu, tedy jednostranným hodnocením některých důkazů s jejich vytržením ze souvislostí a z celkového kontextu.

10. Okresní soud v odůvodnění svého rozsudku, v odstavci 13, logicky a dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů má výpověď poškozené za věrohodnou, přičemž krajský soud se s tímto jeho závěrem zcela ztotožňuje. V situaci „*tvrzení proti tvrzení*“ je nepochybně namístě klást na soud zvýšené požadavky, a to v souvislosti s vyvozením závěrů o tom, které skutečnosti soud vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Součástí postupu orgánů činných v trestním řízení je v takovém případě *ověřením věrohodnosti vypovídající osoby, resp. ověřením té části tvrzení, kterou lze testovat dalším dokazováním, myšlenkově dospět ke důvodnosti přesvědčení i o pravdivosti zbyvajících částí, resp. celé výpovědi*, čemuž okresní soud dostal. Určitá konkrétní tvrzení poškozené z hlavního líčení jsou totiž podporována dalšími svědeckými výpověďmi, v první řadě svědkem ██████████. Jeho výpověď je zcela zásadní, neboť právě on s poškozenou a obžalovaným po určitou dobu sdílel společnou domácnost a zároveň s obžalovaným v rozhodnou dobu pracoval ve stejném zaměstnání. Potvrdil pak neúměrnou kontrolu, resp. neúměrně časté telefonování obžalovaného poškozené (svědek uvedl, že ze zaměstnání obžalovaný poškozené telefonoval cca každých 10 minut, což jej koneckonců omezovalo i při samotném výkonu práce, přičemž pokud by poškozená telefon nezvedla, měla by problém – viz č.l. 90 trestního spisu). Tomuto svědkovi se také obžalovaný svěřil se svou žárlivostí, a svědek potvrdil i to, že obžalovaný poškozené po příchodu z práce kontroloval telefon, a pokud v něm našel něco neobvyklého, pokládal jí otázky, co to má znamenat, doma pak obžalovaný vyvolával hádky. Svědek též uvedl, že mu obžalovaný sám ukazoval na telefonu, že sleduje polohu poškozené. Dle svědka pak poškozená raději nikam nechodila, bála se jít někam sama, když byla hlídaná (viz č.l. 90 p.v. trestního spisu). Tvrzení poškozené z hlavního líčení korespondují taktéž s výpovědí svědkyně ██████████ z níž si odvolací soud nad rámec citací užitých obhajobou dovoluje připomenout, že tato svědkyně v první řadě potvrdila neustálé telefonování poškozené ze strany obžalovaného, pokud se vzdálila z jeho dosahu. Dle svědkyně obžalovaný poškozené během hodiny, kdy u ní byla na návštěvě, telefonoval až 5x. Pokud se pak obžalovaný hájil tím, že nebyl pořád doma a poškozenou tak nemohl kontrolovat, z jeho výpovědi na č.l. 85 trestního spisu je zřejmé, že v období od 7/2019 – 12/2021 býval sice přes den v zaměstnání, denně se však vracel domů, mimo domov nepřespával. Svědkyně ██████████ popsala i psychické dopady neustálých kontrol, činěných ze strany obžalovaného, na poškozenou s tím, že tato byla nejprve našťvaná, ale pak se u ní dostavily stavy úzkosti, nemohla se nadechnout, měla strach, klepaly se jí ruce a nohy (viz č.l. 89 trestního spisu). Tedy byť se poškozená v přípravném řízení snažila dopady jednání obžalovaného na její osobu zlehčovat, je zřejmé, že toto u ní psychické útrapy vyvolávalo. Pokud jde o vulgární urážení poškozené, nelze přehlédnout, že i v hlavním líčení obžalovaný na adresu poškozené směřoval nevybíravé výrazy (např. dobytek – č.l. 84 p.v. trestního spisu) a svědek ██████████ jeho chování k poškozené popsal tak, že s ní zacházel jako „s kusem masa“ (viz č.l. 89 p.v. trestního spisu). Jednání, jak jej kromě poškozené popisovali svědci ██████████ a ██████████ pak zcela zjevně nelze vysvětlit odkazem obžalovaného na to, že konflikty mezi nimi vznikaly kvůli neudržování pořádku v domácnosti.
11. K namítaným rozporům mezi výpověďmi poškozené z přípravného řízení a z hlavního líčení krajský soud dodává následující. V přípravném řízení poškozená využila svého práva a k věci blížeji nevypovídala. Pouze v úvodu svého vyjádření sdělila, že se necítila týraná, že se v jejich případě spíše jednalo o tzv. italské partnerství (viz č.l. 22 a 22 p.v. trestního spisu). Poukázovala na to, že vztah s obžalovaným se zlepšil, obžalovaný se podílel na výchově nezletilých dětí a ona celou věc již nechtěla rozebírat. I tehdy nicméně potvrdila, že obžalovaný v době jejich soužití každý den řešil, zda s někým nebyla, což bylo velmi unavující. Tedy výpověď z přípravného řízení nelze hodnotit jako výpověď zcela odporující výpovědi z hlavního líčení. Spíše je z ní zřetelná snaha poškozené zlehčit dopady jednání obžalovaného na její osobu, která není v případech obětí

domácího násilí nikterak výjimečná. O takových sklonech poškozené konečně vypovídal i svědek [REDAKCE] který uvedl, že když se chtěl poškozené zastat, ještě všechno obrátila proti němu (viz čl. 90 p.v. trestního spisu). Negativní dopady jednání obžalovaného na psychický stav poškozené se nadto dostatečně zjišťují i ze shora citované výpovědi svědkyně [REDAKCE]

12. Odvolací soud shrnuje, že za situace, kdy jednotlivé ve věci provedené důkazy do sebe zapadají a podávají poměrně plastický obraz o způsobu chování obžalovaného k poškozené, tak, jak toto popsáno ve výroku napadeného rozsudku, je namíste považovat závěr nalézacího soudu, že prokázané jednání obžalovaného dosahovalo intenzity týrání ve smyslu ust. § 199 trestního zákoníku, za zákonný a dostatečně podložený provedeným dokazováním. Pro správnost uvedeného závěru svědčí i to, že obžalovaný byl již pro obdobnou trestnou činnost v minulosti pravomocně odsouzen. Prokázané jednání obžalovaného, trvající cca 2 a půl roku, bylo vzhledem ke své povaze a intenzitě nepochybně způsobilé u poškozené vyvolat stav, který pociťovala jako psychické útrapy, a naplnilo tak všechny znaky skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku.
13. V **bodě 2)** napadeného rozsudku se odvolací soud neztotožnil s námitkou obhajoby, že pokud obžalovaný s poškozenou v době od dubna do října 2022 obnovili společné soužití, a následně od září 2022 obžalovaný výživné řádně hradil, nemohl se dopustit přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. K období od dubna do října 2022 poškozená i obžalovaný v podstatě shodně uvedli, že tehdy [REDAKCE] s poškozenou a dětmi býval pouze o víkendech (poškozená tak dle svých slov činila kvůli dětem), ne však přes týden, přičemž na bydlení poškozené nikterak nepřispíval, nejednalo se tedy o obnovení klasického společného soužití. Poškozená pak potvrdila, že obžalovaný bral v tomto období děti na výlety, což je potvrzováno i SMS komunikací obžalovaného a poškozené, kupoval jim sladkosti, občas uhradil nákup. Pokud obžalovaný s poškozenou a svými dětmi trávil víkendy, a v této době občas nakupoval potraviny, pak nelze nevízt v úvahu, že po tuto dobu on sám rovněž realizoval svoji potřebu obživy, a z takových občasných nákupů nelze vyvozovat splnění stanovené vyživovací povinnosti na nezletilé děti. Dle ustálené judikatury se za výživné sice považuje nejen výživné poskytované v penězích, ale i výživné vynakládané v naturální formě. Tím se však rozumí poskytování stravy, ošacení, bydlení, péče o zdraví dítěte, výkon dohledu nad ním. Takový rozsah péče o nezletilé děti ze strany obžalovaného, který by nahradil placení soudem stanoveného výživného, v období od dubna 2022 do října 2022 prokázán nebyl. Okresní soud tedy správně uzavřel, že i v této době měl obžalovaný k rukám poškozené hradit zákonem stanovenou a rozsudkem Okresního soudu v Písku sp. zn. 1 Nc 2368/2021 konkretizovanou vyživovací povinnost ve výši 2 500 Kč na syna [REDAKCE] a ve výši 2 000 Kč na syna [REDAKCE]. Nalézacímu soudu lze přisvědčit též v tom, že brání dětí na výlety či kupování sladkostí je namíste podřadit pod příležitostná plnění, nesměřující k uspokojování odůvodněných potřeb nezletilých dětí ve smyslu příslušných ustanovení zákona o rodině. I v tomto bodě tak odvolací soud uzavřel, že okresní soud po řádném vyhodnocení důkazů, kdy vzal v úvahu i otázku schopnosti obžalovaného vyživovací povinnosti dostát (viz odstavec 6. odůvodnění napadeného rozhodnutí), učinil ve věci správné skutkové i právní závěry, když prokázané jednání obžalovaného, spočívající v řádném nehrzení vyživovací povinnosti po dobu delší 4 měsíců, právně kvalifikoval jako úmyslný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Zbývá dodat, že pokud bylo výživné obžalovaným hrazeno od září 2022 (v září 2022 uhrazeno 8 000 Kč, v listopadu 2022 uhrazeno 4 500 Kč a v prosinci 2022 taktéž 4 500 Kč), zaplacené částky byly okresním soudem správně od celkové částky dlužného výživného odečteny. Byť pak okresní soud tuto skutečnost zároveň nepromítl do popisu skutku, resp. neupravil dobu nehrzení vyživovací povinnosti obžalovaným na dobu od 1. 12. 2021 do 1. 9. 2022, odvolací soud v uvedeném postupu soudu I. stupně neshledal naplnění odvolacího důvodu podle § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu. I při takové úpravě skutku by totiž byly splněny všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku a dlužná částka by zůstala stejná

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

(jak je již uvedeno shora, obžalovaným uhrazené platby byly soudem I. stupně od celkové částky dlužného výživného odečteny).

14. Za situace, kdy odvolací soud plně akceptoval výrok o vině napadeného rozsudku, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu, který shledal s ohledem na všechny okolnosti případu, včetně skutečností, zjištěných k osobě obžalovaného, zákonným a nikoli nepřiměřeným. Obžalovanému byl za zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 84 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku za podmínek uvedených v § 81 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Soud I. stupně přitom náležitě odůvodnil druh i výši uloženého trestu, správně vzal v úvahu okolnosti spáchání trestné činnosti, zhodnotil i způsob provedení činu a následky trestné činnosti ve vztahu k poškozené. Zcela legitimně přihlédl i k tomu, že obžalovaný v průběhu řízení před soudem začal řádně hradit svou vyživovací povinnost. Za účelem ochrany oprávněných zájmů poškozené i nezletilých dětí pak okresní soud nad obžalovaným opodstatněně stanovil dohled probačního úředníka a uložil mu povinnost podrobit se, vzhledem k jeho obtížně zvladatelné žárlivosti a nekritickému přístupu k dosavadnímu jednání, vhodnému programu psychologického poradenství. Nálezacím soudem uložený trest lze mít tedy za odpovídající všem zákonným požadavkům, specifikovaným v ustanovení § 39 a následujících trestního zákoníku. Odvolací soud i v tomto směru odkazuje na pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se rovněž ztotožňuje.
15. Závěrem se obžalovaný opětovně důrazně upozorňuje, že neplnění podmínek stanoveného dohledu, nespolupráce s probačním úředníkem a neplnění uložené přiměřené povinnosti je důvodem pro rozhodnutí o tom, že se vykoná trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců původně podmíněně odložený za současného vyslovení dohledu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c trestního řádu, § 265e odst. 1 trestního řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 trestního řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 trestního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových a trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Tábor dne 17. srpna 2023

Mgr. Milena Vránková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.